

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οί Τρωαδίτισσες, ποίημα Casimir Delavigne, μετάφρασις Γ. Σακαλή.

Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.

Τῆς κερᾶς τὸ μάρμαρο, ὑπὸ Σπ. Λάμπρου.

Καλλιτέχνις, διάλογος ὑπὸ Γρ. Ξενοπούλου.

Ἀνοικτὰ Γράμματα. — Χρονικά.

Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις: Ἀποτελέσματα τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Ἡ οἰκογένεια Λαχταράκη, Παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου (εἰκόνες ἐκ τῶν «Ἀθλίων τῶν Ἀθηνῶν»).

Εἰς τὸ προδεχῆς: Κρυφὸς πόνος, διήγημα Γ. Ἀξιώτου κλπ. κλπ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθήνας.

»Προνοῶντας ὅμως ὁ ἅγιος διὰ νὰ μὴν ἴσῃ τὸ γεφυρὶ αὐτὸ παντοτεινὸν καὶ στερεὸν ἔως ὅλους τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, ἔκαμε τοὺς Χριστιανοὺς ὅπου κατοικοῦν εἰς τὸ πλησίον τοῦ ποταμοῦ χωρίον, Βουστερνίτζαν ἐπονομαζόμενον, ἐλευθέρους πάντη ἀπὸ κάθε δόσιμον ἐκκλησιακόν, ἐπὶ σκοπῶ τοιοῦτω, διὰ νὰ ἔχωσιν ἐκεῖνοι παντοτεινὰ τὴν φροντίδα νὰ ἀνακαίνιζον, ὅποιον μέρος τοῦ γεφυρίου ἤθελε τύχει νὰ χαλάσῃ».

Εὐχαρίστως ἀνεμνησκόμεθα, ἐν ᾧ κατεβαίνομεν ἐκ τῆς μονῆς, τῶν τοιούτων ἐπεισοδίων τοῦ βίου τοῦ ὁσίου Βησσαρίωνος, εἰ καὶ ἡ διήγησις περὶ τῆς κτίσεως τῆς γεφυράς τοῦ Κοράκου δὲν εἶνε ποιητικὴ ὅσον ἡ περὶ τῆς γεφυράς τῆς Ἄρτης δημώδης θρύλος. Οἰοῦνται δ' ἡσθανόμεθα ἐν μέσῳ τῶν συσκιῶν ἐκείνων ὁσῶν τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνωτισθῶμεν τῆς φωνῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐπαναλαμβάνουσης ἐν τι τῶν ὡραίων αὐτῆς ἐκείνων δημιουργημάτων τῶν ἐμποιοῦντων βαθεῖαν αἴσθησιν εἰς τὸν ἀκρώμενον. Καὶ δὲν ἔλειψεν ἀληθῶς τοιαύτη διήγησις, ἀποτελοῦσα λαμπρὰν κατακλιεῖδα τῆς ὡραίας ἡμῶν ἐκδρομῆς.

Ἐν μέσῳ τοῦ ὁσῶς ἐστησαν ἐπὶ βραχὺ οἱ ἵπποι κατὰ τὸν κατήφορον, καὶ ἔκλιναν τοὺς μακροὺς αὐχένους πείσμονες ὁ εἰς μετὰ ἄλλον. Οὐδ' ἀνεστείλαμεν αὐτούς. Ἐκλινον, ὅπως πῖωσιν ἐκ τῆς παρὰ τὴν ὁδὸν πηγῆς. Κατέρρευε δ' αὐτὴ ἀπὸ βράχων, ὧν ἡ λευκότης ἀπετέλει πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὴν περίεξ χλοάζουσαν φύσιν. Εἰς μάλιστα αὐτῶν ὠροῦτο ἀπὸ τοῦ ἐδάφους εἰς ἱκανὸν ὕψος οἰοῦνται καθ' ἑαυτὸν ἐμπεπηγμένος εἰς τὴν γῆν, ἐν ᾧ πρὸ αὐτοῦ κατέκειτο μεγάλῃ τεμάχῃ

λίθων ἀπερρωγῶτα. Ἴσως εἶχε διασπᾶσει τοὺς λίθους ἐκείνους σεισμικὴ βία, ἴσως εἶχε διαθρῦσει αὐτοὺς καὶ κρημνίσει ἀπὸ τῶν ἄνω ἢ ἐνέργεια τῶν ὑδάτων. Τὸ ὄλον τοπεῖον εἶχε τι τὸ ἐξαιρετικὸν καὶ διάφορον τῶν συνήθων θεαμάτων ἐν τῇ ὅλῃ περιοχῇ ἀφ' ἧς ὥρας εἴχομεν ἐγκαταλείψει τὴν μονήν.

— Τί εἶνε ἐδῶ; ἠρώτησα τὸν ὁδηγούντα ἡμᾶς μοναχόν.

— Ἐδῶ εἶνε τῆς Κερᾶς τὸ μάρμαρο, ἀπήντησε.

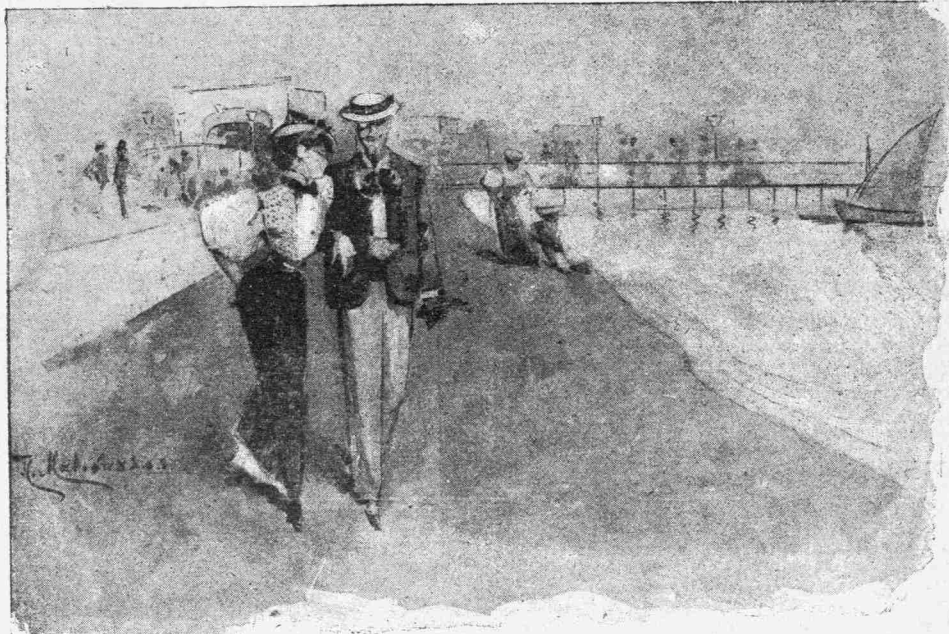
— Καὶ διὰ τί ὀνομάζεται οὕτω;

— Ἐχει τὴν ἱστορίαν του, ἀνταπήντησε. Καὶ ἤρχισε τὴν ἐπομένην διήγησιν, ἣν χαίρων ἐπαναλαμβάνω χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Εἰκόν. Ἑστίας.

«Εἶδες ὅπου εἰς τὸ μοναστήρι μας δὲν ἔχει τὴν ἄδεια νὰναίβῃ καμμιά γυναῖκα.

δεχθῶν ἐπάνω ὅπου θὰ ἔλθῃ νὰ προσκυνήσῃ. Ἐστειλεν ὁ ἡγούμενος καὶ τῆς εἶπε πῶς δὲν γίνεται, πῶς δὲν εἶνε συχωρέμενο, πῶς ὁ ἅγιος δὲν το θέλει. Τοῦ κάκου. Τὸ εἶπε ἐκείνη τοῦ ἀγα, καὶ ὁ ἀγᾶς διάταξε νὰ γείνη τὸ θέλημά της. Διαταγὴ τοῦ ἀγα καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα. Ἐρχεται ἡ Κερὰ πλούσια στολισμένη, ντυμένη ἐστὶ χρυσαφί καὶ ἐστὶ μάλαμμο. Τὴν ἐσυντρόφευαν στρατιῶτες μὲ τουφέκια. Τί νὰ κάμουν οἱ καλόγεροι; Νὰ τραβήξουν ἀπάνω τὸ γιοφύρι καὶ νὰ πολεμήσουν; Κ' εἶπειτα; Ἦταν ἄσχημα χρόνια καὶ δὲν ἔμπορῶσαν νὰ ἴδον ἀπάνω τοὺς τέτοιον κακὸν καὶ νὰφήσουν νὰ πατηθῇ εἶπειτα τὸ μοναστήρι τοῦ ἀγίου. Μὲ κλάσματα παρακάλεσαν ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν Κερὰ ὁ ἡγούμενος νὰ μὴν ἐπιμένη, νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ κάμουν ὅπως

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου

(Εἰκὼν Μαθιοπούλου)

Γι' αὐτὸ δὲν ἀφήκαμε καὶ τὴν κυρία σου. Ἐτσι διάταξε εἰς τὴν διαθήκην του ὁ ἅγιος Βησσαρίων, νὰ ἔχομε τὴν εὐχὴν του. Ἐμποροῦμε ἐμεῖς νὰ μὴ κρατήσουμε τὸ θέλημά του; Ἐτσι τὸ βρήκαμε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, καὶ ἔτσι πρέπει νὰ μείνῃ. Ποτὲς δὲν ἀνέβηκε γυναῖκα εἰς τὸ μοναστήρι. Πιὸς ἔμπορῶσε ποτὲ νὰ θελήσῃ τὴν κατὰ τὰ τοῦ ἀγίου; Καὶ ἡ γυναῖκες δὲν ἐφαντάστηκαν ποτὲ νὰ ζητήσουν τὴν χάριν ὅπου τοὺς ἔχει ἀρνηθῇ. Μὴ δὲν ἔμπορῶν νὰ ἀσπασθοῦν τὴν χάριν τοῦ ἀγίου ὅταν οἱ καλόγεροι τὴν καταβάλλουν ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ τὴν πηγαίνουν εἰς τὰ περιχώρα καὶ μακρεῖα γιὰ ζήτησι ἢ λιτανεῖα;

«Μιὰ γυναῖκα εὐρέθηκε μοναχὰ νὰ θελήσῃ νὰναίβῃ μὲ πείσμα ἐστὶ μοναστήρι. Ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ ἀγα. Ἐμήνυσε εἰς τοὺς καλογέρους νὰ ἐτοιμαστοῦν νὰ τὴν

εἶχαν κάμει τόσα χρόνια σύμφωνα μὲ τὴν διαθήκην τοῦ ἀγίου. Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀγα δὲν ἤθελε νὰκούσῃ τίποτε, καὶ μὲ τὰ πολλὰ παρακάλια τοῦ ἡγουμένου ἄρχισαν ἢ φοβέρες τῆς γυναίκος, καὶ ἀγρίεψε ἡ συνοδία της. Τὰ τουφέκια λαμποκοποῦσαν ἐστὸν ἥλιον. Κοντολογῆς οἱ καλόγεροι καταίθασαν ἀθέλητὰ τοὺς τὸ βουζόνι γιὰ νὰ μπῆ ἡ γυναῖκα τοῦ ἀγα. Τὸ δίχτυ συγυριστικῆς, καὶ ἄρχισαν νὰ γυρίζουν ἐπάνω τὸν ἀργάτη. Βαρυγναμοῦσαν οἱ καλόγεροι, ἐβόγκουσε τὸ βουζόνι.

«Ἐἶχαν τὴν ἐλπίδα τοὺς εἰς τὸν ἅγιον πῶς κάποιον θάμμο θὰ κἀνῃ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακόν. Ἐνθυμούμεσθα ἀκόμα τώρα πῶς μιὰ φορὰ ποῦ ἠθέλησαν οἱ καλογέροι νὰναίβασαν μὲ συμπάθειον, μιὰ γουρούνα καὶ μιὰν ἄλλη φορὰ ποῦ εἶχαν νὰναίβασουν κατὰ κατσίκα ἐσπασε τὸ δίχτυ, γιὰτὶ καὶ γιὰ